GILLETTE BOURGOGNE – BEDRYF 2

Bourgogne – Frankryk
BEDRYF 2 – Die terugkeer van Sabine

Stories is nooit dieselfde nie, want die oomblikke waarin hulle mekaar ontmoet, is nooit dieselfde nie. Plekke verander. Seisoene verander. Mense verander. En wanneer vroue hulle paaie kruis, verloor voorspelling alle waarde.

Ek het hierdie storie ’n ruk gelede vertel. Vandag wil ek dit weer vertel, met groter intensiteit, amper soos ’n gesprek met myself – ’n roep uit die geheue, ’n stem wat aanhou klop aan die deur van die tyd en my herinner nie net aan wat was nie, maar dalk aan wat nog kan wees.

BEDRYF 2 – DIE TERUGKEER VAN SABINE

My eerste dae het ek die landgoed herorganiseer.

Party werknemers wou onderhandel.

Ander wou verduidelik hoe dinge nog altyd gedoen is.

’n Paar het geglo die tradisie self is ’n argument.

Ek het geluister.

Toe het ek besluit.

Ek het nie die bedoeling gehad om salarisse, voorregte of ou gewoontes te heronderhandel nie. Wie wou bly, was welkom. Wie wou gaan, het ’n handdruk en ’n glimlag gekry.

Sonder wrok.

Ek het lank gelede geleer dat sekere gewoontes selde verander.

Hulle word vervang.

Toe het ek ’n nuwe span begin bou.

Verantwoordelike mense.

Mense wat nie elke uur van die dag toesig nodig gehad het nie.

My filosofie was eenvoudig:

moenie beveel nie.

Skep verantwoordelikheid.

Die weke het stadig verbygegaan, gemeet aan die ritme van die wingerde en die wind wat oor die heuwels van Bourgogne trek.

Ek het gedink ek het uiteindelik ’n vrede gevind waarna ek nie meer gesoek het nie.

Toe het daar een middag ’n Italiaanse motor by die ingang van die landgoed verskyn.

Van ver af het ek gesien hoe ’n vrou en ’n jong man uitklim.

Hulle het na iemand gesoek.

Hulle het opgewonde met een van die werkers gepraat, wat nie ’n enkele woord Italiaans verstaan het nie. Hulle het aanhou ’n naam herhaal.

My naam.

Ek het te perd nader gekom.

En die tyd het gaan staan.

Dit was Sabine.

Sy hoef nie te praat nie.

Sy hoef haar nie voor te stel nie.

Sommige gesigte bly dieper in die geheue gegraveer as foto’s.

Jy herken hulle onmiddellik.

Selfs ná dekades.

Vir ’n oomblik het ek weer jonk geword.

Nie die jong man op ou foto’s nie.

Nie die jong man in amptelike dokumente nie.

Die jong man van drome.

Van foute.

Van onvoltooide beloftes.

My hart het begin klop met ’n krag wat ek gedink het lankal weg is.

Ek het van die perd afgeklim en kalmte voorgegee.

Sy het geglimlag.

Dieselfde glimlag.

Dieselfde lig in haar oë.

Die tyd het elegansie bygevoeg, nie afstand nie.

Langs haar het ’n jong man gestaan wat sy as haar neef voorgestel het.

Ek het hom aandagtig bestudeer.

Daar was iets ontstellends in die ooreenkoms.

Dieselfde oë.

Dieselfde uitdrukking.

Dieselfde koppige sagtheid.

Sabine het na my gekyk soos ’n mens kyk na iemand wat nooit regtig uit jou lewe weggegaan het nie.

Daar was geen verleentheid nie.

Geen verduidelikings nie.

Net die stil gewig van alles wat ons nooit geleef het nie.

Ons het tussen die wingerdstokke geloop.

Ons het oor die verlede gepraat soos ’n mens praat oor ’n ou huis waarin herinneringe nog woon. Ek het gevra hoe sy dit reggekry het om my te vind.

Sy het gelag.

’n Lag wat ek volkome onthou het.

“Jou skuld.”

“Myne?”

“Ja. Jy het altyd alles neergeskryf. Wat jy nie direk vir mense kon sê nie, het jy deur jou boeke aan die wêreld vertel. Ek het jare lank jou woorde gevolg. Elke bladsy het nog ’n leidraad gelaat. Ek het geweet ek sou jou vroeër of later vind.”

Ek het stilgebly.

Want sy was reg.

En in daardie oomblik het ek iets verstaan.

Sy het nie per toeval gekom nie.

En ek miskien ook nie.

Soms neem die lewe dekades om ’n sin klaar te maak wat lank gelede onderbreek is.

Ferdinando